Over Fjeldet.

Fortælling
af
Friedrich.

(Fortsættelse.)

„Du har handlet ret, Mojdl!" sagde Dommeren, idet han rakte Pigen Haanden. „Har Du nu sagt alt dette til Din Faber?"

„Nej, — nej! Han vilde være bleven vred, fordi jeg var gaaet til Dem; thi han hader Hansel."

„Hvorfor det?"

„Han er vidende om, at han elsker mig, og han forekommer ham altfor ringe."

„Nu, han vil nok forandre sit Sindelag imod ham," bemærkede Dommeren. Igjen rystede sørgmodigt paa Hovedet. „Han forandrer ikke sit Sindelag; jeg ved at der forestaar mig tunge Dage; jeg skal bære dem, naar kun Hansel bliver fri igjen. Han bliver dog vel løsladt?"

„Jeg haaber det," gav Dommeren til Svar. „Naar han giver mig Stadfæstelse paa, hvad Du her har fortalt mig, saa holder jeg ham ikke et Øjeblik længere i Arrest."

Salig greb Pigen Dommerens Haand for at føre den til sine Læber.

„Lad det være, Mojdl," sagde Dommeren afværgende. „Jeg vil selv tale med Din Fader om Hansel."

„De vil ikke kunne forandre hans Sind. Har han engang fattet Uvilje mod No-, saa holder han fast ved den."

„Gaa nu Du kun til Messen, Mojdl," fortsatte Dommeren. „Jeg opgiver ikke det om, at Alt skal vende sig til det Gode for Dig. Du har maattet lide meget, inderligt under jeg Dig det Gode, du maatte komme."

Pigen gik.

Dommeren gik op og ned i sit Værelse. Efter den Forklaring, Pigen havde afgivet, stod nu Alt klart for ham, men han vilde ikke lade sig forgribe i sin Dom.

Han traadte over i Forhørsværelset og lod Tjeneren føre den Arresterede for sig.

„Nu, Hansel, har Du besindet Dig?" lød han ham, idet han traadte ind.

„Du nu endelig tilstaa Alt?"

„Jeg har intet at tilstaa, Hr. Dommer," gav Hansel til Svar.

„Længes Du da ikke efter Din Frihed?"

„Jo, men den kan jeg ikke selv give mig."

„Du kan give Dig den," kastede Dommeren ind.

Hansel taug et Øjeblik — han syntes at kæmpe med sig selv.

„Jeg kan ikke give mig den," gjentog han derpaa.

„Du har en fast Karakter," fortsatte Dommeren. „Nu netop har Oberburgstejerens Datter været hos mig."

Hansel foer sammen, Blodet sløj op i hans blege Kinder.

„Mojdl?" spurgte han forskrækket.

„Ja, Mojdl. Og hun har sagt mig, at Du har været hin Nat. Med hende har Du været sammen deroppe under den nedspringende Klippe."

Hansel stirrede stivt paa Dommeren. Derpaa foer han med Haanden henover Panden.

„Det — har hun sagt?" spurgte han.

„Ja, hun har sagt mig Alt, for at redde Dig i Frihed igjen. Hun har forelsket mig, at I elske hinanden, og at I skulle have truffet sammen deroppe. Fortæl mig nu, hvorledes det er tilgaaet."

Hansels Bryst snappede efter Vejret. Han tænkte kun paa den Elskede, som ikke længe havde skyet, hvad andre Piger kunne sige om hende, blot for at faa ham i Frihed igjen.

„Hansel, fortæl mig nu Alt," sagde Dommeren indtrængende. „Sig mig i fulde Sandhed, det vil bedst gavne Dig."

„Ja, nu kan jeg sige den," svarede Hansel, og hans Øjne straalede. Han talte derpaa, hvor højt han elskede Mojdl, og hvorledes Længslen efter at hende havde drevet ham op til Oberburgstejn. Derefter skildrede han, hvorledes Unterburgstejneren en Nat havde skudt paa ham, og hvorledes Kuglen havde gjennemboret hans Hat og strejfet hans Hoved.

„Ved Du da med Sikkerhed, at det er ham, som har gjort det?" afbrød Dommeren ham.

„Ja, det ved jeg. Jeg har vistnok ikke seet ham, men jeg ved, at foruden ham har jeg ingen Fjende, som kunde ønske mig efter Livet. Og den følgende Morgen i Kirken fik jeg Vished for, at det var ham, som havde gjort det. Jeg skjød hen ved Siden af ham, og da jeg saa mig, veg Blodet fra hans Ansigt, han skalv, og hans Øjne vare stivt rettede paa mig. Han har anseet mig for død, fordi jeg styrtede til Jorden efter Skuddet, og nu maatte han tro, at jeg var opstanden fra det Døde. Jeg havde ikke tiltroet Unterburgstejneren en saadan Skjændighed; mit Hoved smertede, det gjærede i mig, og jeg har da i Gjæstgivergaarden udstødt vilde Trudsler imod ham. Havde han paa den Dag traadt mig for nær, saa kunde der være skeet en Ulykke!"

„Hvorfor har Du da ikke gjort Anmeldelse om Sagen?"

„Det kunde jeg ikke. Jeg kunde jo ikke sige, hvor jeg havde været," svarede Hansel.

Og derpaa fortalte han videre, hvorledes han, for at undgaa sin Fjende, havde valgt den besværlige Vej gjennem Schakten. Han gav en Skildring af, hvorledes Lavinen var styrtet ned, og hvorledes han havde reddet sig ved at han havde kastet sig bagom en fremspringende Klippekant, og hvorledes han derpaa med yderste Møje og forreven i Ansigtet og paa Hænderne og næsten lammet paa sit hele Legeme havde slæbt sig op til sin Faders Gaard.

„Mere ved jeg ikke," tilføjede han.

Hans Beretning stemte nøjagtigt overens med Pigens.

„Og Du har ikke i hin Nat seet Unterburgstejneren?" spurgte Dommeren.

„Nej."

Dommeren var nu fuldstændig overbevist om Hansels Uskyldighed; han havde vistnok Intet at bebrejde sig, men det gjorde ham dog ondt, at Manden saa længe var bleven holdt i Arrest.

„Hansel, Mistanken har hvilet paa Dig, men det glæder mig, at Du er uden Skyld," sagde han, idet han rakte ham Haanden. „Jeg kunde ikke handle anderledes end jeg har gjort, — Du maa derfor ikke nære nogen Uvilje imod mig."

„Nej, det gjør jeg ikke," svarede Hansel og holdt fast paa den fremrakte Haand. „De løslader mig altsaa?"

„Javist. Du kan gaa, hvorhen Du lyster."

Hansel nølede.

„Jeg takker Dem," sagde han. „Men en Bøn har jeg endnu."

„Tal, Hansel."

„Jeg skulde gjerne endnu være et Aar og længere i Fængsel for at redde Mojdls gode Navn og Ry. Folk vil tale om hende, men, Hr. Dommer, jeg sværger Dem til ved Gud og min Frelser, at hendes Ære er saa ren som min Samvittighed i denne Sag! Folk vil tro Dem, naar De siger det, men ikke mig."

„Jeg skal sige det, Hansel," udraabte Dommeren. „Jeg har lovet Mojdl at tale med hendes Fader, og jeg skal gjøre det."

„Oberburgstejnerens Sindelag forandrer De ikke," gjensvarede Hansel. „Men jeg skal holde ud, om jeg ogsaa skal blive gammel derved!"

„Gaa nu kun, Du er fri," sagde Dommeren. „Og kan jeg hjælpe Dig, saa kom til mig. Jeg mener det godt med Dig!"

Hansel greb Dommerens Haand og førte den til sine Læber. Han ilede ud af Værelset og sprang ned ad Trapperne. Han forlod det Hus, hvori han havde oplevet saa mange triste og bitre Timer. „Du er fri, — Du er fri!" jublede det indeni ham, — med denne Følelse styrtede han ud paa Gaden.

Gudstjenesten var endt, og Folket gik hjem fra Kirke.

Den første Hilsen, der mødte ham, var det forskrækkede Raab af flere Børn:

„Hansel — Hansel!"

De løbe afvejen for ham. Det var, som om et vildt Dyr var brudt ud af et Menageri, og før hvem Enhver flygtede.

Han selv flygtede ogsaa. Som en Forfulgt ilede han gjennem Gaden og steg op til sin Faders Gaard. Men det lange Fangenskab havde tæret paa hans Kræfter; Opstigningen, der tidligere ikke havde voldt ham det ringeste Besvær, den betog ham nu Aandedrættet. Ved et Klippestykke ved Siden af Vejen segnede han om; Ulykken havde han trodset med fast Mod, men nu, da det tegnede sig saa godt for ham, nu forlod Kraften ham.

I hans Indre bevægede der sig de mest forskjellige Følelser hos ham i vildt Oprør: De usigelige Kvaler, som han havde havt, Kjærligheden til Mojdl og den dæmrende Morgenrøde af en rig Lykke, — han kunde ikke fatte det. Han støttede Hovedet til Klippen, ved Siden af hvilken han var segnet om, og græd.

Det maatte løses op i ham, hvad der saa længe havde spændt ham. Uheldet havde holdt ham oppe, Lykken bøjede hans Kraft.

Da lagde der sig en gammel og mild Haand paa hans Skulder, og en Stemme raabte:

„Hansel, min Hansel!"

Det var hans Moder, som slyngede sine Arme om ham.

Hun havde været til Kirke og havde paa Hjemvejen derfra straks erfaret hans Løsladelse. Derpaa var hun saa hurtigt ilet efter ham, som hendes gamle Ben tillod, men hendes Knær zitrede, og hendes Bryst snappede efter Vejret.

Hansel omklamrede fast sin Moder. Han vilde trænge Taarerne tilbage, men han formaaede det ikke.

„Vær kun rolig, Hansel, nu er jo Alt godt igjen," sagde Konen, idet hun med Haanden strøg henover hans Haar. „Jeg har aldrig troet, at Du var skyldig."

„Og ved Du, hvem der har skaffet mig min Frihed igjen?" udraabte Hansel, idet han løftede Hovedet ivejret.

„Jeg ved det, Kredsdommeren har sagt mig det. Men kunde Du ikke have tilstaaet det for Din Moder?"

„Det kunde jeg ikke, thi Hemmeligheden tilhørte ikke mig alene."

„Kom nu," sagde Moderen, idet hun rejste sig. „Din Fader ved endnu ikke om Noget; han vilde ikke gaa med til Kirken; Sorgen har taget haardt paa ham."

„Jeg skal gjøre Alt godt igjen!" udraabte Hansel, idet han gik ved Siden af sin Moder.

„Din Fader vil snart blive rask igjen, naar han nu faar vide, at Du er uskyldig."

„Har han da anseet mig for at være skyldig?"

„Gjør ham ingen Bebrejdelse derfor, det troede jo Alle at Du var. Han har lidt meget derved."

Hansel taug. Da de nærmede sig til Gaarden, ilede han forud for sin Moder og styrtede ind i Huset og ind i Stuen.

„Fader, jeg er fri — jeg er fri!" raabte han til den Gamle, idet han udstrakte Haanden imod ham.

Næsten forskrækket saa den gamle Hajdacher paa ham; han nølede med at modtage Haanden.

„Men er Du da ogsaa uden Skyld?" spurgte han.

„Ja, Fader, ja!"

Da greb den gamle Fader Sønnens Haand med begge sine Hænder og holdt den fast.

„Nu, saa er det godt Hansel," sagde han med bevæget Stemme. „Nu lever jeg igjen op!"

Ottende Kapitel.

Oberburgstejneren havde forladt Messen noget tidligere. Han sad i Gjæstgivergaarden „Post" med Vinen foran sig. Da stormede Værtens Søn ind i Værelset og raabte:

„Hansel er fri! I dette Øjeblik er han løsladt af Arresten!"

Bondens Øjenbryn trak sig sammen. Med Haanden skjød han det foran sig staaende fyldte Vinglas længere ind paa Bordet, som om han ikke havde Lyst til at drikke mere.

„Ved Du saa sikkert, at han er løsladt?" spurgte han. „Han kan jo være rømt."

„Nej, han er bleven sat i Frihed. Da han forlod Fængslet, stod Dommeren og saa rolig efter ham."

Oberburgstejneren taug. Han pressede Læberne fast mod hinanden og stirrede stivt hen for sig.

Flere Bønder traadte ind; de talte kun om Hansels Løsladelse.

„Oberburgstejner, ved Du, hvem der har skaffet ham Friheden igjen?" sagde en af de Indtrædende, idet han vendte sig til Bonden.

„Hvad bekymrer jeg mig derom!" svarede den Adspurgte med Uvilje. „Jeg skulde vist ikke have løsladt ham."

„Din Mojdl har gjort det!" fortsatte den Første.

„Hvad skal det betyde?" sagde Oberburgstejneren.

„Nu, hun er idagmorges gaaet til Dommeren og fortalt ham, hvor Hansel havde været hin Nat. Hun har havt Sammenkomster med ham deroppe. Nu er alt opklaret, og derfor er Hansel løsladt."

Bonden sprang op, Blodet var veget fra hans Ansigt.

„Du lyver!" raabte han heftigt.

„Dommeren har selv fortalt mig det."

Oberburgstejnerens Bryst gik tungt; hans Haand knyttede sig. Men han beherskede sig, i Taushed gik han henimod Døren.

„Hvor vil Du hen?" raabte Flere efter ham.

Han svarede ikke. Langsomt forlod han Gjæstgivergaarden og gik gjennem Landsbyen med Øjnene mørkt fæstede mod Jorden. Han vovede ikke at se op, thi det forekom ham, som om der var sat en Plet paa ham, der aldrig kunde afvaskes. Saa gik han langsomt op til Oberburgstejn.

I Stuen sad hans Datter. Et lykkeligt, ligesom forklaret Udtryk laa i hendes Ansigt, thi det var lykkedes hende at befri den Elskede. Hun saa henover til Gaarden Hajdacher, som laa der i klar Solskinsbelysning.

Da traadte hendes Fader ind, langsomt og mørk. Han hang Hatten fra sig paa Væggen, og Salmebogen lagde han paa et lidet Bræt ved Siden af Slaguhret. Derpaa traadte han hen til hende.

„Du har idag været hos Kredsdommeren?" spurgte han.

Mojdl foer let sammen, men kun for et flygtigt Øjeblik, derpaa hævede hun rolig Hovedet op imod ham.

„Ja, Fader," svarede hun.

„Hvem har ført Dig til ham?" fortsatte Bonden, og hans Stemme klang haard og tonløs.

„Jeg har forskaffet Hansel hans Frihed."

„Den Knægt! Den Morder!" raabte Bonden heftigt.

„Han er uskyldig, Fader."

„Ti stille!" afbrød Bonden sin Datter. „Er det sandt, at Du har havt Sammenkomster heroppe om Natten med — denne fremmede Betler?"

„Ja, Fader, jeg elsker ham," svarede Mojdl og rejste sig.

„Forvorpne Tøs!" skreg Bonden og hævede Haanden for at slaa hende.

Mojdl saa ham rolig ind i Øjnene.

„Slaa kun til," sagde hun. „Din Haand kan ikke skjænde mig mere end Din Mund allerede har gjort. Forvorpen er jeg ikke, thi paa min Ære klæber der ingen Plet. Jeg har givet Hansel mit Ord paa at tilhøre ham; han er min Forlovede."

Bonden havde i rette Tid gjenvundet Fatningen og ikke slaaet. Langsomt lod han Haanden synke, han kunde ikke udholde hans Datters rolige Blik.

„Haha! Saa sig dog Betleren, at han bør komme til mig og anholde om Din Haand, og jeg skal lette ham Nedstigningen!" raabte han med en vild og haanende Latter. „Du faar vente længe, længe, førend Du kan faa indløse Dit Ord, — indtil jeg ligger under Jorden, før sker det ikke! Og at Du ikke paany skal faa træffe sammen med ham, derfor skal jeg drage Omsorg!"

Forbitret forlod han Gaarden.

Mojdl satte sig igjen stille ned paa Stolen. Hun havde vidst, at det vilde komme saaledes, derfor var hun ogsaa fattet; og at vente i aarevis, det kunde ikke svække hendes Kjærlighed. Om ogsaa hendes Fader lukkede hende inde som en Fange, saa kunde han dog ikke forhindre, at hendes Tanker ilede til den Elskede, og at hendes Øjne skuede over til Huset, under hvis Tag han befandt sig. Med roligt og fast Mod saa hun Fremtiden imøde.

Nogle Dage gik uden at hendes Fader talte et Ord til hende; hans Blik var mørkt.

Da traadte, medens hun en Eftermiddag sad stille i Stuen, Kredsdommeren ind til hende. Venlig rakte han hende sin Haand.

„Hvorledes gaar det, Mojdl?" spurgte han.

„Det gaar mig godt," gav Pigen til Svar, omendskjønt hendes blege Kinder vidnede om det modsatte.

„Har Din Fader fundet sig i, at Du ægter Hansel?"

„Mojdl rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Det vil han aldrig gjøre, Hr. Dommer," svarede hun.

„Har han talt med Dig derom?"

„Ja, men jeg kjendte hans Sindelag allerede forud."

„Og hvad vil Du saa gjøre?"

„Jeg venter. Mit Hjerte tilhører Hansel, selv om jeg saa aldrig bliver hans."

„Du skal blive det!" forsikrede Dommeren. „Jeg er netop gaaet herop for at tale med Din Fader, og jeg haaber at kunne forandre hans Sind."

„Det formaar De ikke."

„Lad mig forsøge det. Kald ham herind og lad mig saa være alene med ham. Han kan Intet have at indvende mod Hansels Karakter."

Mojdl forlod Stuen for at kalde paa sin Fader.

Nogle Minuter efter kom Bonden ind, langsomt og med et alvorligt Ansigt.

Han nærede Uvilje mod Dommeren, fordi denne havde løsladt Hansel.

„God Dag, Hr. Kredsdommer", sagde han med en kold Hilsen. „Hvad Godt bringer De mig?"

„Maa jeg endelig bringe Dem Noget, Oberburgstejner, for engang at besøge Dem?" kastede Dommeren leende ind.

„Nej! De skal være velkommen, sæt Dem ned!" fortsatte Bonden i den samme alvorlige og kolde Tone.

„Jeg vilde kun forsikre Dem om, at der ikke mere foreligger den ringeste Mistanke mod Hansel Hajdacher," sagde Dommeren. „Det har rammet ham haardt, at han havde Skinnet imod sig, og at jeg maatte arrestere ham. Han har i lang Tid undværet sin Frihed, derfor har jeg nu aabent erklæret, at han er uden nogensomhelst Skyld." (Forts.)

N. J. Paul, Præsident. A. G. Kendall, Kasserer. A. U. Dann, Assist. Kasr.

Saint Paul National Bank

Efterfølger til

Howad County Bank.

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital..... $200,00000.
Udbetalt Kapital..... $50,00000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

Vinteren staar for Døren.

Folk maa forsyne sig med gode, varme Klæder for at modstaa den kolde Aarstids bidende Aande.

Klædes-Etablissementer og Klæder gives der nok af, men Spørgsmaalet bliver:

Hvor kan jeg kjøbe billigst?

Hvor kan jeg faa det for min Familje og for mig selv nødvendige Vintertøj
— for de mindste Penge? —
Mange har besøgt

P. G. Shanstrom's
Manufaktur-Vare-Lager
— i —
St. Paul, Nebraska

med Besvarelsen af disse Spørgsmaal for Øje, og aldrig er Nogen bleven skuffet.

Siden T. N. Bennets Flytning har jeg nu hele den store Bygning imellem Potters „Hardware"-Butik og den nye Møbelhandel til min Raadighed, og mit uhyre Lager af

Tøjstoffer, Støvler, Sko,
færdige Klæder,
Hatte og Huer m. m.

er nu let tilgjængeligt for Besøgendes og Kunders Eftersyn.

Hr. J. P. Krogh er min danske Salgsmand.

— Glem ikke at komme ind og se hvor smukt vi har arrangeret Lageret! —

P. G. Shanstrom.

Geo. E. Lean, President. A. E. Cady, Vicepr. P. Jepson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

A. H. BÖHNE. GEO. F. RYAN.

Böhne & Ryan.

Møbelmagasin & Ligkisteudsalg.

116 Vest 3die Gade. — Grand Island, Nebr.

Parlor Suits, Chamber Suits, Madratser, Spejle, Færdige Skilderirammer og Lister for samme, Spinderokke, o. s. v.

Ligkister og Ligtøj en Specialitet.

J. P. Noehrn,
— Gjør af —
Howard City Apothek,

holder et almindeligt Lager af Medicíner, Tøjletgjenstande, Maling, Bøger og Skrivematerialer m. m.

— Saavel Lægers Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig. —
Howard City, Nebr. — Posthus: Boelus

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er **den eneste skandinaviske Læge i Amerika**, som har gjort Behandling og Kur af **kroniske og private** Sygdomme til specielt Fag, og er istand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter **paa deres eget Sprog.**

Duelig Behandling, Ubrødelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Medicíner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom **Rheumatisme** og **Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia** eller **daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Tindsstemning, urent Blod, Strøbler** eller **Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet,** kort alle **kroniske Sygdomme,** behandles med stort Held.

Kvindessygdomme af ethvert Slags, saasom **almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter** og hvilkensomhelst Sygdom **eiendommelig for Kvinder,** behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder og Udsvævelser, **unaturlige Baner** med alle deres forfærdelige Følger, saasom **Slappelse, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udsømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg,** smertefuld **Urinladning,** behandles hurtigt, og i **dybeste Taushed** ved stire og ufeilbarlige Midler, **uhjendte af andre herværende Læger.** Undgaa averterende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedragerí og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Medicíner sendes overalt med stor Omsorg og i **dybeste Hemmelighed.**

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, **giver** en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med **fuld Tillid og Fortrolighed,** da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.